

El perfeccionisme

Amb el sufix **-isme**, un dels més vius i productius del moment actual de la llengua, creem contínuament noms derivats d'altres noms **-comuns** o propis— o d'adjectius, amb els quals designem ideologies, doctrines, sistemes, tendències o activitats de diversa mena. I, correlativament, amb el sufix **-ista** obtenim els noms que designen les persones que sostenen aquelles doctrines, que practiquen aquelles activitats, etc. Molts d'aquests noms en **-isme** són de vida efímera, lligats a una circumstància històrica, política, etc., passatgera, amb la qual desapareixen sense deixar rastre. D'altres tenen encara una vida més breu: representen una creació individual i aïllada, amb què hom resol un problema d'expressió momentani, sense cap repercussió ni continuïtat.

El procediment, doncs, és en general vàlid i origina l'ús d'una sèrie de mots que no tenen entrada als diccionaris ni tan sols a les enciclopèdies. Ja no és tan vàlid, però, que amb aquests noms en **-isme** se substitueixin sistemàticament aquells altres que en representen els primitius. Veiem, així, que avui s'usa el terme perfeccionisme (i perfeccionista) amb un sentit que no figura ni a la Gran Enciclopèdia (que admet només el mot com a terme especialitzat: filosòfic, etc.): «tendència exagerada a la perfecció en l'execució d'una obra, l'acompliment d'una acció, etc.». I, disposant d'aquest mot, n'hi ha molts que diuen que admiren el perfeccionisme d'una obra artística, d'artesanía, etc., quan volen dir, en realitat, la seva perfecció. Anàlogament, amb mots com formulisme i abstencionisme prescindeixen totalment de fórmula i abstenció. És cert que en algun cas no es pot destriar, per exemple, la causa de l'efecte: l'abstencionisme i l'abstenció. Però això no ens ha de dur a l'eliminació sistemàtica d'uns termes a favor d'uns altres.

De fet, aquesta tendència s'observa amb derivats formats amb d'altres sufixos: perillositat per perill, problemàtica per problema (o problemes). Acabem de llegir dures crítiques contra la nova «tarificació» del servei telefònic, amb gran insistència en l'ús d'aquest neologisme, però, ben mirat, el que ens preocupa no és la nova «tarificació» (que, més pròpiament, seria la tarifació, del verb *tarifar*), sinó les noves tarifes, que hom oblida tan alegrement.